

Др Зоран Радивојевић
ванредни професор

ПРАВНИ СТАТУС И ЧЛАНСТВО СР ЈУГОСЛАВИЈЕ У МЕЂУНАРОДНОЈ ОРГАНИЗАЦИЈИ ЗА ЦИВИЛНО ВАЗДУХОПЛОВСТВО

I Уводне напомене

Територијалне промене изазване отцепљењем четири бивше југословенске републике и њихово међународно признање отворили су проблем правног положаја и чланства СР Југославије у међународним организацијама. Посебну политичку тежину том проблему дало је Мишљење б. 9 Арбитражне комисије Конференције о Југославији (тзв. Бадентерова комисија), према коме чланство СФРЈ у међународним организацијама мора престати у складу са њиховим статутима, те зато ниједна држава наследница не може само за себе да присвоји чланска права која је уживала бивша СФРЈ.¹

Мишљења Бадентерове комисије утицала су у знатној мери на став главних политичких органа Уједињених нација у погледу статуса и чланства СР Југославије у овој организацији. Она су своју званичну потврду добила у одлукама о пријему Словеније, Хрватске, Босне и Херцеговине и Македоније у чланство Уједињених нација. С друге стране, Савет безбедности је у резолуцији 757 заузео став да захтев две преостале републике - Србије и Црне Горе - удружене у СР Југославију за настављање чланства некадашње СФРЈ у Уједињеним нацијама није опште прихваћен. Новом резолуцијом Савета безбедности 777 констатује се да бивша СФРЈ као оснивач и члан Уједињених нација више не постоји, па СР Југославија (Србија и Црна Гора) не може аутоматски наставити њено чланство, већ треба да затражи пријем у Уједињене нације. Генерална скупштина је резолуцијом 47/1 усвојила ову препоруку Савета безбедности и одлучила да представници СР Југославије не могу учествовати у раду овог органа Уједињених нација.² Свакој од

¹ За текстове мишљења: Међународна политика бр.1001 од 01.02.1992. и бр. 1005-6 од 01.06.-01.07.1992. Ближе о томе: М. Милојевић, Мишљење Арбитражне комисије о Југославији, *Анали Правног факултета у Београду*, 1993, бр. 5, стр.559-583.

² Текстови ових одлука могу се наћи у збирци "Резолуције Савета безбедности о кризи у бившој Југославији, Међународна политика,

специјализованих агенција УН препоручено је да покрене исто питање и донесе одлуку о евентуалном неучествовању југословенских представника у њеном раду.³

Међународна организација за цивилно ваздухопловство (International Civil Aviation Organization - даље: ИСАО) одазвала се међу првима специјализованим установама овој препоруци Генералне скупштине. На трећој пленарној седници 29. заседања Скупштине покренуто је питање статуса СР Југославије у ИСАО на основу извештаја Комитета за пуномоћја. Одлучујући печат овој расправи дао је нацрт резолуције који је предложила делегација САД да СР Југославија (Србија и Црна Гора) треба да затраже пријем у чланство ИСАО сагласно Глави XXI Чикашке конвенције.⁴ Током даље расправе која се о овом питању водила на трећој и седмој пленарној седници искристалисала су се углавном два опречна става. Већи број држава заступао је становиште да СР Југославија није овлашћена да заузме место СФРЈ у међународним организацијама, укључујући ИСАО, већ мора да се подвргне процедури поновног пријема у чланство.⁵ Према другом, мањинском мишљењу, приликом решавања статуса СР Југославије мора се поштовати, процедура и одредбе Чикашке конвенције, пошто се ради о суштински правном проблему. Евентуално прихватање нацрта резолуције САД значило би стварање опасног политичког преседана у овој области који може имати значајан утицај на тумачење Чикашке конвенције и будуће чланство у ИСАО.⁶

Правни факултет, Факултет политичких наука, Београд 1994. Детаљно о овом питању: З. Радивојевић, Међународни положај СР Југославије у Организацији уједињених нација, Страни правни живот, 1995, бр. 2, стр. 5-12.

³ Учешће СР Југославије у раду специјализованих агенција решено је на различите начине, почевши од суспензије или потпуног искључења, преко неучествовања у раду главних органа уз обавезу да поднесе молбу за учлањење, па све до неформалних аранжмана о учешћу у својству посматрача или непријављивања учешћа на састанцима. Ближе о томе: Југословенски преглед, 1993, бр. 3, стр. 103-109.

⁴ Doc. A/29-Wp/125 and Addendum no 1.

⁵ У овом смислу делегација САД, В. Британије, Словеније, Хрватске, Алжира, Аустрије, Бангладеша, Канаде, Костарике, Египта, Гвинеје, Бисао, Марока, Пакистана, Турске, Саудијске Арабије, Туниса, Јемена, Француске, Боливије, Чешкословачке, Ел Салвадора, Доминиканске Републике, Естоније, Хондураса, Кувајта, Панаме, Сијере Леоне, Судана, Аргентине, Кипра, Јордана, Либана и Перуа.

⁶ Видети ставове представника Југославије, Јамајке, Мексика и Зимбабвеа: Doc. A/29-Min. P/4 and P/7, pp.53, 94-96

После интервенције делегације САД да се у нацрту речи вдок она не стекне чланствог замене речима втако да она неће учествовати у раду ИСАО” Скупштина је на седмој пленарној седници усвојила резолуцију А 29-2 која гласи:

"Скупштина имајући у виду резолуцију Савета безбедности УН 777 (1992) од 19.09.1992. и резолуцију Генералне скупштине УН 47/1 од 22.09.1992;

1. Сматра да СР Југославија (Србија и Црна Гора) на може аутоматски да настави чланство бивше СФРЈ у ИСАО; и зато 2. Одлучује да СР Југославија (Србија и Црна Гора) треба да затражи пријем у чланство ИСАО сагласно Глави XXI Чикашке конвенције о међународном цивилном ваздухопловству и да она неће учествовати у раду ИСАО".⁷

У светлу наведене резолуције поставља се неколико питања. Најпре, потребно је одредити њено место и правну ваљаност у систему санкција за неизвршење или кршење обавеза чланица ИСАО. Друго питање своди се на оцену правних последица усвајања резолуције А 29-2/. И коначно, поставља се питање решавања статуса СР Југославије у ИСАО *de lege ferenda*.

II Место резолуције А 29-2 у систему санкција због неизвршења или повреде чланских обавеза и њена правна ваљаност

За случај неизвршења или кршења чланских обавеза Чикашка конвенција предвиђа могућност примене две врсте санкција: искључење и суспензију.

Искључење из чланства ИСАО представља крајњу меру којој се прибегава у случају нератификовања амандмана или по препоруци Уједињених нација. Искључење због нератификовања амандмана предвиђено је чл. 94 (б) Чикашке конвенције који гласи: "Скупштина ИСАО у резолуцији којом препоручује усвајање амандмана на Чикашку конвенцију може предвидети да свака држава која у одређеном року по ступању на снагу не ратификује амандман престаје да буде чланица Организације и страна уговорница Конвенције". Ова мера предузима се само у случају када је "по мишљењу Скупштине амандман таквог карактера да оправда постанак чланства, што практично значи да код искључења због нератификовања

⁷Резолуција је усвојена са 101 гласом взаг, 3 впротивг (Зимбабве, Замбија и Југославија) и 35 вуздржаихг; Дос. А/29-Min.P/7; р.97.

амандмана нема аутоматизма". Иначе, одредба чл. 94 (б) није до сада примењена у ИСАО.⁸

Искључење по препоруци Уједињених нација није било предвиђено у првобитном тексту Чикашке конвенције, већ је та санкција уведена усвајањем амандмана који је постао чл. 93 bis Конвенције. Према овом члану до искључења из чланства ИСАО долази аутоматски у два случаја:

а) када Генерална скупштина УН препоручи да влада државе чланица буде искључена из међународних агенција створених или повезаних са УН;

б) када држава буде искључена из чланства УН, осим ако Генерална скупштина приликом доношења одлуке о искључењу не препоручи нешто друго.⁹

Суспензија чланских права је блажа санкција за неизвршење обавеза које проистичу из чланства ИСАО. Постоје три основа за изрицање ове мере: неизвршење финансијских обавеза, неиспуњавање обавеза у погледу решавања спорова и захтев Уједињених нација.

Према чл. 62 Чикашке конвенције Скупштина је овлашћена да држави чланици суспендује право гласа у Савету и Скупштини због неизвршавања финансијских обавеза према организацији. На основу чл. 88 Скупштина може суспендовати право гласа у Савету и Скупштини држави која није поштовала одредбе Главе XVIII Конвенције (чл. 84-88) које предвиђају решавање спорова држава уговорница у погледу примене или тумачења Конвенције. У смислу чл. 93 bis (с) државама чланицама којима су суспендована чланска права и привилегије у Уједињеним нацијама могу, на захтев УН бити суспендована чланска права и привилегије у ИСАО.¹⁰

Имајући у виду наведене одредбе Чикашке конвенције, чини се *prima facie* да је резолуција А 29-2 по форми слична са искључењем из чланства ИСАО по препоруци УН, док по суштини доста подсећа на суспензију чланских права изречену на захтев УН.

Сличност са искључењем огледа се у последицама које донета резолуција има у погледу даљег чланства СР Југославије у ИСАО. Искључена држава, наиме може се вратити у чланство

⁸ T. Burgenthal, *Law-Making in the ICAO*, Syracuse UN Press, 1969, p. 39.

⁹ ICAO Doc.4411 (A 1-P/45), 1947. Члан 93 бис ступио је на снагу 20.03.1961.

¹⁰ ICAO Doc.C-WP/3924, Appendix B, 1964. Ближе о томе: T. Burgenthal, *op.cit.*, pp. 46-54.

ИСАО само уз пристанак Скупштине и уколико њену молбу за пријем прихвати већина у Савету. У резолуцији А 29-2 управо је предвиђено такво решење, јер је Скупштина одлучила да СР Југославија (Србија и Црна Гора) треба да затраже пријем у чланство ИСАО сагласно Глави XXI Чикашке конвенције.

Међутим, постоје аргументи који показују да је било каква сличност са искључењем по препоруци УН из чл. 93 bis само привидна. Очито је да Скупштина ИСАО није имала намеру да СР Југославију искључи из чланства Организације, јер то нису учинили нити од ИСАО захтевали ни Генерална скупштина ни Савет безбедности УН. Да су хтели прибећи искључењу они су морали да претходно признају континуитет између СФРЈ и СР Југославије, будући да се из чланства УН и ИСАО не може искључити држава која не постоји.¹¹ Уместо тога, Скупштина ИСАО се задовољила констатацијом да СР Југославија не може аутоматски наставити чланство бивше СФРЈ у Организацији.

Пошто је извесно да се на случај СР Југославије не може применити одредба чл. 93 bis, занимљиво је осврнути се на искуство ИСАО у случају распада Чехословачке федерације. Ова држава је обавестила ИСАО о престанку федерације са 31. децембром 1992. године и на основу трилатералног споразума затражила да Република Чешка настави вршење чланских права у ИСАО и свих права и обавеза из Конвенције, док ће Република Словачка затражити пријем у чланство.¹² Међутим, ове државе су посебно примљене у чланство УН¹³, па је после консултација секретаријата специјализованих агенција заузет став да ниједна од ранијих република не може аутоматски наставити чланство Чехословачке у агенцијама. Сагласно томе, ове државе су примљене у чланство ИСАО као нове чланице после приступања Чикашкој конвенцији.

Чини се да је резолуција А 29-2 по својој садржини и дometу ипак најближа суспензији чланских права из става с) чл. 93 bis Чикашке конвенције. Основна сврха изречене мере састојала се у ускраћивању могућности утицаја на рад Организације кроз забрану учествовања представника СР

¹¹ Више о томе: З. Радивојевић, *Yugoslav Crisis and United Nations Decisions - The International Legal Nature of the Decision on the Non-Participation of the Representatives of the FR of Yugoslavia in the UN*, *Review of International Affairs*, 1995, No 1028-1031, p. 5.

¹² Видети писма Чехословачке од 17.12.1992, Републике Чешке од 15.12.1992. и Републике Словачке од 12.12.1992; *Дос.АК/339 Е,1/1* 16, 28 January 1993.

¹³ резолуције Генералне скупштине 2/47/2 и А/47/222.

Југославије у расправљању и одлучивању у главним и помоћним телима, а предмет суспензије на захтев УН чине управо права представљања и гласања у органима ИСАО. Приликом доношења ове резолуције примењена је процедура веома слична оној коју предвиђа чл. 93 bis c): она је изречена чланици којој је претходно Генерална скупштина забранила учешће у раду органа УН, док је сама резолуција донета великом већином гласова у Скупштини ИСАО.

Међутим, тумачењу да се овде ради о суспензији супротставља се околност да се органи УН у својим резолуцијама нису ни на једном месту позвали на суспензију чланских права и привилегија из чл. 5 Повеље, а таква одлука је у смислу чл. 93 bis c) битна претпоставка за суспензију чланских права у ИСАО. Као и у претходном случају, то је последица неспремности већине чланица УН и ИСАО да признају континуитет између СФРЈ и СР Југославије.

На основу свега реченог, може се тврдити да у Чикашкој конвенцији нема одредбе која би представљала правни основ за доношење резолуције А 92-2. Ова одлука је својеврсно компромисно решење политичког карактера без преседана у предшњем раду ИСАО. Уместо да се у решавању правног статуса и чланства СР Југославије ослони на постојеће одредбе Чикашке конвенције, Скупштина ИСАО определила се за доношење неуставне резолуције, избегавајући на тај начин примену искључења или суспензије, због одбијања већине држава чланица да признају континуитет чланства СР Југославије.

III Правне последице резолуције А 29-2

Судећи само по тексту резолуције А 29-2, две су основне правне последице њеног усвајања у погледу правног положаја СР Југославије у ИСАО: оспоравање континуитета чланства са бившом СФРЈ и забрана учешћа југословенских представника у раду органа ове организације.

Непризнавање континуитета између СФРЈ и СРЈ у ИСАО логична је последица става претходно усвојеног у Организацији уједињених нација. Почетак оспоравања континуитета везује се за резолуцију Савета безбедности 757 (1992) у којој се констатује да "захтев СР Југославије (Србија и Црна Гора) да аутоматски настави чланство некадашње СФРЈ није општеприхваћен". Новом резолуцијом Савета безбедности 777 (1992) констатује се да бивша СФРЈ као оснивач и члан УН више не постоји, па СР Југославија не може аутоматски

наставити њено чланство, већ треба да затражи пријем у чланство УН. Последњи став прихватила је и Генерална скупштина у резолуцији 47/1.

Током дискусије на 29 заседању Скупштине ИСАО државе које су оспоравале континуитет чланства СРЈ позивале су се углавном на наведене одлуке Савета безбедности и Генералне скупштине. Тако је делегација САД у потпуности подржала резолуцију УН износећи став да је држава раније позната као СФРЈ престала да постоји. Доследно томе, Србија и Црна Гора не могу се сматрати као њен продужетак или једини наследник, нити су овлашћење да заузму њено место у Скупштини ИСАО.¹⁴ У истом смислу изјасниле су се делегације већег броја држава¹⁵, па је у ставу 1 резолуције А 29-2 константовано да вСР Југославија (Србија и Црна Гора) не може аутоматски наставити чланство бивше СФРЈ у ИСАОг.

Друга последица резолуције састоји се у забрани учешћа представника СР Југославије у раду ИСАО. Иако је ова одлука очито инспирисана резолуцијом Генералне скупштине 47/1, треба приметити да између њих постоје одређене разлике у погледу домањаја. Наиме, резолуција 47/1 не односи се на све органе УН, већ се представницима СРЈ не дозвољава учешће само у раду Генералне скупштине и њених помоћних органа и тела.¹⁶ Насупрот томе, резолуција А 29-2 односи се на неучествовање у раду свих органа ИСАО, па је она по домањају много шира од резолуције 47/1.

После изрицања забране учешћа СРЈ у ИСАО уследила су објашњења функционера ове Организације о имплементацији донете одлуке. Посебно је занимљиво писмо председника Савета ИСАО упућено 10. децембра 1992. године представницама држава у овом органу. Том приликом изричито је речено да након усвајања резолуције А 29-2 СР Југославија (Србија и Црна Гора) има статус државе која није уговорница (non-contracting State of ICAO) Организације.¹⁷

Треба, међутим приметити да Чикашка конвенција не предвиђа статус државе неуговорнице нити је у наведеним

¹⁴ ICAO Doc. A 29-Min. P/4, pp.52-53

¹⁵ Словенија, В.Британија, Француска, Хрватска, Алжир, Аустрија, Канада, Бангладеш, Египат, Чехословачка, Кувајт, Никарагва, Панама, Судан, Аргентина, Кипар, Либан, Перу и други.

¹⁶ Тек новом резолуцијом Генералне скупштине 47/229 забрана учешћа проширена је на Економски и социјални савет и његова помоћна тела.

¹⁷ Видети: Memorandum PRES АК/335 од 17.12.1992 и писмо председника Савета ИСАО од 05.02.1993.

документима речено шта се подразумева под статусом државе неуговорнице. Нешто више светлости на то питање баца писмо регионалног представника ИСАО за Европу и Северни Атлантук од 15. децембра 1992. године. Према његовом објашњењу, статус државе неуговорнице регулисан је одређеним одредбама које дозвољавају уобичајену кореспонденцију и везе између СР Југославије и ИСАО. У том смислу регионални представник може да одржава узајамне контакте са Југославијом у интересу међународног цивилног ваздухопловства.¹⁸

Други званични документ у коме се помиње статус државе неуговорнице је Пословник о раду Скупштине ИСАО. Према чл. 5 Пословника државе неуговорнице које Савет или Скупштина уредно позову да присуствују заседању Скупштине могу да представљају посматрачи. Уколико се делегација састоји од два или више посматрача, један од њих биће именован за шефа посматрача.¹⁹ Позивајући се на ову одредбу Пословника, генерелни секретар ИСАО упутио јепозив влади СРЈ да присуствује 31. заседању скупштине ИСАО.

Имајући у виду одредбе Пословника, може се сматрати да је после усвајања резолуције А 29-2 СР Југославији забрањено учешће у раду Скупштине у својству државе уговорнице, те да она не може да упуги на заседање своју делегацију. Уместо тога, СР Југославија се третира као држава неуговорница коју на заседању Скупштине представљају посматрачи.

IV Статус СР Југославије у ИСАО и могућа решења *de lege ferenda*

Будући статус СР Југославије у ИСАО може се решавати на три начина. Први од њих предвиђен је резолуцијом А 29-2, други се заснива на одговарајућом одредбама Чикашке конвенције, док је трећи више теоријска могућност до сада непримењена у пракси ИСАО. Који ће од ових начина бити прихваћен зависи у крајњој линији од претходног решавања питања континуитета чланства између СФРЈ и СРЈ у ИСАО.

Решење садржано у резолуцији полази од претпоставке о непостојању континуитета чланства СР Југославије. Према ставу 2 резолуције "СР Југославија треба да затражи пријем у чланство ИСАО сагласно Глави XXI Чикашке конвенцијег.

¹⁸ ICAO Doc. 04/5 20-119, 15 Децембер 1992.

¹⁹ Doc.7600/5, Standing Rules of Procedure of the Assembly of the ICAO, 1990, p.2.

Такво решење проишло је из одбијања већине у Скупштини ИСАО да СРЈ прихвати као ексклузивног сукцесора СФРЈ. У расправи је преовладало становиште да СР Југославија, као и отцепљене републике, представља нову државу која се мора подврћи процедури пријема у чланство ИСАО.

Ближе тумачење решења из резолуције А 29-2 дато је у раније поменутих писмима председника Савета ИСАО. Према том објашњењу, садашњи статус СР Југославије као државе неуговорнице биће окончан када она приступи Чикашкој конвенцији о међународном цивилном ваздухопловству сагласно чл. 92 ове Конвенције.²⁰ Практично то значи да СР Југославија мора да инструмент о приступању Конвенцији депонује код владе САД и тек након тога може да стекне пуноправни члански статус у ИСАО.

Друго могуће решење будућег статуса СР Југославије ослања се на одредбе Чикашке конвенције о враћању чланство искључене државе. Оно се, наравно, може применити само под условом да се резолуција А 29-2 оквалификује као искључење из чланства по препоруци УН. Према чл. 93 bis Конвенције држава може бити поново примљена у чланство ИСАО уз пристанак Генералне скупштине УН и уколико је њену молбу за пријем прихватила већина у Савету. У овом случају континуитет СР Југославије као стране уговорнице Чикашке конвенције не би био споран, али се као и код првог решења, мора поднети молба за пријем у чланство.

Поред наведених решења, теоријски постоји још један начин регулисања будућег статуса СР Југославије. Претпоставка за његову примену је да се резолуција А 29-2 третира као *de facto* суспензија чланских права на захтев УН из чл. 93 bis c) Чикашке конвенције. Пошто Конвенција не предвиђа поступак и начин укидања суспензије, враћање суспендованих права у ИСАО може да уследи у два случаја:

а) када Савет безбедности успостави чланска права у УН у смислу чл. 5 Повеље; и

б) када Генерална скупштина опозове свој ранији захтев ИСАО за суспензију чланских права.²¹

Посматрано са становишта интереса СР Југославије, чини се да је трећи начин или пут решавања будућег статуса у ИСАО има бројне предности. На првом месту, укидањем суспензије био би очуван континуитет између СФРЈ и СР

²⁰ Memorandum PRESS AK/332, 10 December 1992, p.2.

²¹ За текст ових чланова: Међународни уговори Југославије, свеска бр.15, 1954, стр. 24-25

Југославије у овој Организацији. Друго, СР Југославија би задржала статус стране уговорнице Чикашке конвенције о цивилном ваздухопловству, те не би била у обавези да поново приступа овој Конвенцији. И треће, СР Југославија као оригинарни члан ИСАО не би морала да тражи пријем у Организацију.

Имајући у виду наведене предности, будуће акције у оквиру ИСАО треба да буду усмерене у правцу укидања *de facto* суспензије чланских права. У том циљу могу се користити одређена правна средства ради оспоравања легалности резолуције Скупштине ИСАО А 29-2, међу којима посебан значај има поступак предвиђен Главом XVIII Чикашке конвенције (чл. 84-88). Наиме, одредбама ове Главе предвиђена је надлежност Савета ИСАО да решава спорове између држава чланица око примене или тумачења Чикашке конвенције.²¹ Нема никакве сумње да се сам чин доношења поменуте резолуције, као и правне последице њеног усвајања, могу оквалификовати као типичан спор у вези са применом Конвенције. Зато СР Југославија као једна страна у том спору треба да покрене пред Саветом поступак против држава чланица које су гласале за усвајање резолуције А 29-2. Посебно је значајно да се у другој фази овај спор може изнети пред арбитражу или Међународни суд правде у Хагу, пошто Чикашка конвенција предвиђа да се против одлуке Савета ИСАО може уложити жалба арбитражном трибуналу *ad hoc* или Међународном суду правде. У досадашњој пракси ИСАО таква могућност је већ коришћена у спору између Пакистана и Индије када је ова друга држава против одлуке Савета уложила жалбу Међународном суду правде, позивајући се на надлежност Савета. У својој одлуци из 1972. године Суд је одбио жалбу Индије и потврдио надлежност Савета за решавање спора.²² Међутим, главна препрека за евентуално покретање поступка пред Саветом ИСАО може да буде питање активне процесне легитимације СР Југославије, будући да се у улози стране у спору може појавити држава која је чланица ИСАО.

Друго правно средство које се може користити ради оспоравања ваљаности резолуције А 29-2 јесте тражење саветодавног мишљења Међународног суда правде. Међутим, ако се има у виду да мишљење о правном питању могу да затраже само Генерална скупштина и Савет безбедности УН или агенције које ови органи овласте, изглед да се у датим околностима такав захтев упути Међународном суду правде

²¹ *Ibid.*,

²² CIJ, Recueil, 1972, p.466.

веома су мали. Поред тога, изречено мишљење Суда не би имало обавезну снагу пресуде којом се коначно решава одређени спор.

На основу свега реченог може се закључити да ће питање правног статуса и чланства СР Југославије у ИСАО зависити у крајњој линији од политичког става Савета безбедности УН, посебно његових сталних чланова. Уколико постоји спремност да се садашњи статус Југославије третира као *de facto* суспензија континуитет чланства не би био споран. После неопходних објашњења о насталим територијалним променама уследила би одлука Савета безбедности о укидању суспензије, тј. поновном успостављању чланских права и привилегија у УН. Таква одлука Савета безбедности значила би и аутоматско укидање суспензије у ИСАО. У супротном случају, СР Југославија биће принуђена да поднесе молбу за пријем у чланство УН, укључујући ту и ИСАО као њену специјализовану агенцију.

STATUS JURIDIQUE DE LA REPUBLIQUE FEDERALE DE YUGOSLAVIE DANS L'ORGANISATION INTERNATIONALE POUR L'AVIATION CIVILE

Résumé

Par sa résolution A 29-2 l'Assemblée de l'Organisation internationale pour l'aviation civile il a été décidé que la FRY doit s'adresser avec une demande pour être admise dans cette organisation. Et qu'entre temps les représentants yugoslaves ne participeraient pas dans son travail. Dans cet article on fait une analyse de trois questions de l'importance pour la position juridique et le statut de la RFY dans cette agence spécialisée.

Quant à lieu et validité juridique de la résolution citée et le système des sanctions pour la non-exécution ou la violation des obligations du membre, l'auteur est d'avis que dans la Convention de Chicago il n'y a pas de disposition qui présenterait la base juridique pour l'adoption de ladite résolution. Cette résolution présente une solution de compromis politique sans précédent dans l'activité de l'Organisation internationale pour l'aviation civile jusqu'à présent.

Quand il en est la parole des conséquences juridiques concernant la résolution A 29-2 l'attitude de l'auteur est qu'on a interdit à la RFY la participation au travail de l'Assemblée en qualité de l'Etat contractant d'où il s'en suit qu'elle ne peut pas envoyer sa délégation à la session. A la place de cela on traite la Yougoslavie comme un Etat non contractuel présenté à la session par ses observateurs.

Une attention particulière est consacrée à la question de la solution du statut futur de la RFY dans cette organisation internationale. Après l'analyse des façons possibles pour le règlement du "lege ferenda", l'auteur arrive à la conclusion que le statut du membre de la Yougoslavie, en fin de compte, dépend de l'attitude politique de la part du Conseil de sécurité, particulièrement de l'attitude de ses membres permanents. La résolution du Conseil de sécurité pour la restauration des droits et des privilèges de la RFY aux Nations Unies signifierait la suppression automatique de la suspension dans l'Organisation internationale pour l'aviation civile. En cas contraire la Yougoslavie sera obligée de présenter une demande pour l'adoption dans le statut du membre de cette organisation internationale.